

[Stavad]

hvor stor en del som traditionelt lån. Her må naturligvis tages hensyn til brugerens alder og også levetiden på det aktiv, som skal finansieres. Vi har en del landmænd, som har en for dårlig effektivitet, måske fordi de er nået lidt op i alderen og ikke har moderniseret deres bedrifter; nogle har givet dem betegnelsen sølvbryllupslandmænd. Det er vanskeligt for dem at skifte erhverv, ikke mindst med den arbejdsløshed, vi har i øjeblikket; på den anden side er der nogle år til pensionsalderen. Også de skal have tilbud om refinansiering med jordbank/indekslån, hvis de ønsker det. Herved kan de få nedbragt renten og afdrage så meget, at de kan blive på ejendommen, indtil de pensioneres. Til gengæld må de give afkald på en del af værdistigningerne. Vores forslag tager altså fat på bestående problemer gennem en refinansiering, men lægger også op til en egentlig finansieringsreform, som er nødvendig, hvis vi skal bevare de mange familielandbrug. Af mange årsager mener socialdemokratiet, at vi skal gøre en ekstra indsats for at bevare familiebruget som den bærende brugsform også i fremtidens landbrug; derfor er det så vigtigt, at vi ikke alene, som regeringen desværre gør, ser på de akutte problemer, men også ser fremad.

Collet (KF):

Socialdemokratiets beslutningsforslag om indekslån vil ikke koste statskassen og det offentlige en rød øre!

Socialdemokratiets forslag om indekslån vil ikke koste statskassen en rød øre!

Hvorfor vil det ikke det? Hjælper det da ikke? Jo, det hjælper lidt, idet det bidrager til at forøge på kortsigtet vis landbrugets likviditet. Men hvordan kan man forøge og forbedre landbrugets likviditet, når statskassen ikke betaler noget? Hvem betaler da? Ja, det gør da landmanden. For hvad er det, der sker? Han pantsætter sin fremtid. Inflationen, som hans ejendom stiger med, får han ikke selv mere. Den får långiver. Så lad det være slået fast én gang for alle: indekslån på markedsvilkår, som socialdemokratiet foreslår, koster ikke statskassen en rød øre. Landmanden betaler det selv ved at pantsætte sin fremtid.

Nu har det jo været almindeligt i landbruget, at når man finansierede nyinvesteringer,

så skete det ved, at man belånte landbrugs-ejendommen, men man kan jo ikke både pantsætte de fremtidige inflationsreguleringer på ejendommen og samtidig belåne dem. Det vil med andre ord sige, at investeringerne vil ikke kunne foretages i samme omfang som hidtil, fordi man ikke har noget at stille som sikkerhed, for det ejer nu långiveren. Den fremtidige konsekvens af disse forhold vil være, at det går ud over investeringerne i landbruget og dermed over beskæftigelse, produktion og eksport. Denne ordning vil få en kortvarig likviditetsvirkning, det koster ikke staten noget, den vil være skadelig. Det er simpelt hen et kæmpemæssigt illusionsnummer.

Nu er den lanceret næsten som Johannes' Åbenbaring, som om det er noget nyt og helt fantastisk, som vi aldrig har set før. Det er jo ikke tilfældet. Vi kan kaste blikket en smule bagud og kigge lidt på de jordrentebud, som vi havde herhjemme indtil for få år siden. Tankegangen her var den samme: staten ejede jorden, og landmændene kunne ikke finansiere investeringer ved at optage lån i deres ejendom. Disse jordrentebud bad så mindeligt om at komme ud af ordningerne, fordi man fandt, at de ikke duede, og de kom ud af ordningerne, og heldigvis har vi dem ikke mere. I Finland har ordninger af denne slags været forsøgt, og de virkede dårligt, og til skræk og advarsel må vi nok kaste blikket på Finland og se, at disse ordninger ikke virkede. Historien viser, at disse forslag nok ikke lige er sagen for dansk landbrug.

Men nogen fordel kan der dog være med en ordning af denne slags. Som jeg nævned, giver de en kortsigtet likviditetsforbedring, som landmanden får ved at pantsætte sin fremtid.

I modsætning til traditionelle investeringer går det altså ud over produktion, eksport og beskæftigelse, og man må nok sige, at den parallel, hr. Stavad her fremdrager, med udlandslåne, er meget malende og meget pædagogisk, for er der noget, som har været en tidsindstillet bombe under landbrugets kapitalforhold, har det været udlandslåne. Det karakteristiske ved mange udlandslån har jo været, at man optog et udlandslån, så betalte man afdrag i fem år, og man skyldte stadig det samme. Denne situation vil vi komme i, såfremt vi indfører indekslån for landbrug.